

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 5. Dæmonis in puellam potestas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

Christum vestrum reuertimini; benignè vos ille recipit. Si igitur vis, vt petitioni tuæ annuam, necesse est chirographo rem firmari: in quo volo, vt voluntarium abnegati Christi, & baptisimi, & cõtius huius professionis negotium clarè exprimas. Hac enim charta mihi opus erit, in die Iudicij. O quanta est mortalium excitas! cùm Deus aliquid à nobis exigit, etsi exiguum sit (ipso dicente, *iugum meum suauis est, & onus meum leue, & alio; manda-* *ta eius gratia non sunt*) quas non inueniunt excusationes, tergiversationes, querelas? ast quando Acheronticus tyrannus aliquid mandat, licet contra rationis normam, contra naturæ leges, vt homicidia, veneficia, idololatrias, ibi nulla est difficultas, dummodo obtineatur, quod petitur, quiduis vicissim illi promittit. Itaque seruus Proterij, vt etiam diaboli seruus fieret, proprio sanguine, nomen, professionemque suam in chartam consignatam, capitali humani generis hosti tradidit, ex hominis seruo, seruus diaboli, ex Christiano magus factus.

Hic iam discite, arcana Dei iudicia timere, quæ sæpe etsi mira sunt, semper tamen sunt iustissima. Nullum de Proterij filia vitium, in historia, magnæ virtutes indicantur. Erat bene educata: habebat pium parentem, volebat Christo æternam consecrare virginitatem; & tamen à Deo potestati diaboli traditur. Quippe Spiritus fornicationis, pleno agmine ex Auerno citatis, & à principe dæmoniorum in puellam immissi sunt. Cœpit igitur illico puella iam alias in corde versare cogitationes; seruum non fugere, sed quærere, cum eo colloquia miscere, atque ita tota in eum exardescere, vt dissimulatione omni posita, haud secus ac Spiritu damnato infessa, coram patre, se in terram proijcere, & furere cogeretur. Misertus est gnatae pater; neque filia ambagibus vsa est, sed elata voce clamauit: Misereatur mei, sum enim in tormento, quia vrro, & ardeo; non possum hanc amplius pati flammam: vel iunge me seruulo istius in matrimonium, vel morior. Expalluit pater, & rogauit, etiam atque etiam, ne à pristino mentis proposito resiliiret: præstare utique Christi Domini, quàm serui mancipijque esse sponsam. Surdæ canebatur; seruum volebat. Postquam autem vidit parens, frustra se esse, nuptias dissuaderi non posse, saltem id conatus est efficere, vt a-

Matth. 11. 30.
1. Ioan. 5. 5.

V.

DAEMONIS IN
PUELLAM POS-
UITAS.

nimum appelleret ad nuptias honestiores. Sed saxo loquebatur. Nullum illa alium audire, nullum alium se velle, quàm seruum, clamitabat. Quid faceret miser? Consultius iudicabat, filiam seruo, quàm morti tradere. Itaque consentit in nuptias, quamuis animo multum reluctantante. Apparantur nuptiæ, &, obstupescente tota ciuitate, celebrantur.

VI.
PUELLA QUAE
EI SIT NUPITA
MARITO IN-
TELLIGIT.

Nemo diaboli ope nitatur, qui vult felicem negotiorum suorum exitum; non cupit ille hominibus bene esse. Quocirca & puellæ illi non diu benè fuit. Multa in eius marito deprehendebantur, quæ suspicionem ciebant. Inter quæ etiam fuit, quòd numquàm videretur accedere ad sacram synaxin; immo quòd solennia officia, conciones, aliæquæ in templo ad diuinum cultum instituebantur, apertè declinaret. Fuerunt igitur, qui ad coniugem eius accederent, dicerentquæ: Nostinè qualem nacta sis maritum? nempe hominem minimè Christianum. Neque enim quidquam facit, quod Christianum decet. Dum alij in templo orant, aut domi dormit, aut foris ludit, aut alicubi bibit: quòd facere solent non nisi impietate absorpti, ac diuina nihili facientes. Hoc vbi audiuit noua nupta, Deo impensè addicta, tum sensit, quàm citò mundi gaudia in luctum conuerterentur. Siquidè dolore & poenitudine plena, velut fulmine tacta in terram cecidit, cœpitquæ pectus palmis tundere, comas dilacerare, genas vaguibus scædare, facerequæ omnia, quæ Mænades solent, cum insanunt; repetito identidem clamore, *Hæc cur nata sum?* Aduolauit ad hunc vlulatum etiam maritus, qui, intellecta questus causa, diu contentè negauit, id quod reuera erat, dictitans magnam esse hominum inuidiam, qui in recentia matrimonia libenter soleant discordias infeminare. Verùm puella, tum se verbis eius credituram respondit, si facta dictis competerent. Atque vt fides constaret, cras, inquebat, mecum in templum venito, mequæ inspectante, ad sacrum sacerdotis tribunal, atque inde ad diuina mysteria sumenda accedito. Tunc enim uerò oculis plus credam, quàm auribus. Hac condicione adactus, tandem, quòd res erat, falsus est, totamquæ rei seriem retexuit, pactumquæ cum Orco initum illi patefecit.

VII.

Morbo mariti percepto, innocens puella illico cucurrit ad verum.